

[Alfred Jensen.]

snarere være al mulig grund til at holde sig til de begrænsninger, der tidligere har været.

Det er de bemærkninger, jeg skal gøre om denne side af sagen. Jeg regner jo med, at forslaget kommer tilbage med en fyldig betænkning og, så vidt jeg kan forstå, måske også med ændringer, og så kan der blive lejlighed til at udtale sig nærmere om enkeltheder. Men jeg vil dog gerne i anledning af forslaget om 70 års aldersgrænsen også gøre et par bemærkninger herom.

Jeg har med interesse læst, at denne grænse foreslås, fordi de pågældende på grund af høj alder kan have vanskeligt ved at røgte deres hverv med den energi, som måtte være ønskelig. Ja, det er sandsynligvis rigtigt, men det strider i hvert fald mod alt, hvad vi har hørt i de senere år om, at levealderen er blevet forlænget, og mod alt, hvad der er ført i marken for en forhøjet aldersgrænse, når det drejer sig om folkepension og tjenestemænd, for i henhold hertil skulle man være gået opad med aldersgrænsen, og så skulle man nærmere tro, at man havde holdt sig til en aldersgrænse på 72 år. Tidligere regnede man med, at folk blev ældede og udslidt i en periode fra 60 til 70, det regnede man med ved aldersunderstøttelsen og senere aldersrenten, og for tjenestemændenes vedkommende mellem 65 og 70 år; dog havde tjenestemændene en mulighed for at opnå højeste pension allerede ved 63 års alderen, hvis de skulle blive udslidt tidligere end beregnet. Nu skal de gå, indtil de er 67. Man skulle dog ikke tro, at der var sket en sådan ændring, at selve denne proces kommer til udtryk netop i perioden fra 67 til 70. Derfor forekommer det mig, der er noget urimeligt i de betragtninger, som ligger til grund for at fastsætte en aldersgrænse på 70 år. Min gruppe og jeg har ikke noget ønske om at forhøje aldersgrænsen. Vi har den opfattelse, at det var et fejlgreb, der blev begået, da vi begyndte at arbejde os op fra de 60 år til de 67 år i folkeforsikringsloven; og alle de beklagelser og besværinger fra tjenestemænd og arbejdere, kvinder som mænd, som er udslidt og dårligt kan klare dagens gerning, men ikke er i stand til at få de goder, som den sociale lovgivning egentlig skulle give dem, alt det er et vidnesbyrd

om, at man ikke skal gå opad med aldersgrænsen, men tværtimod gå den anden vej.

Hvis det, der her er foreslået, er udtryk for, at man ikke er i stand til at gå op i arbejdet med den energi, der er ønskelig, når man er 70 år, så synes jeg, man skulle tage fat på at revidere også de andre aldersgrænser; jeg er sikker på, at man ville få bred tilslutning ude hos det arbejdende folk.

Jeg kan kun finde én motivering for, at man foreslår denne aldersgrænse, 70 år, nemlig at der er tale om „ben“. Det ærede medlem hr. Martin fremsatte en hel del betragtninger om de synspunkter, der blev gjort gældende i 1937, det var jo en almindelig opfattelse, at der her var tale om fordeling af „ben“. Nu lader det til, at det er gået som med molboerne, at man ikke mere kan finde ud af, hvem der har „ben“ og hvem ikke, og det er måske det, der gør, at man foreslår denne bestemmelse om de af handelsministeren udnævnte tilsynsrådsmedlemmer.

Jeg føler mig i det hele taget ikke overbevist om, at denne institution bør oprettholdes, og jeg sporede heller ikke i det ærede medlem hr. Martins tale nogen som helst begrundelse for, at man absolut må oprettholde den. Jeg vil derfor rejse spørgsmålet, om man ikke i en tid, hvor der er tale om at afskaffe „ben“, også bør overveje at ophæve ordningen med disse tilsynsrådsmedlemmer. Gør man det, er der jo heller ingen interesse i denne 70 års grænse.

Handelsministeren (Philip): For tredje gang i dag er jeg i stand til at takke for en velvillig modtagelse af et lovforslag. Den begejstring, der lød fra det ærede medlem hr. Martin, gjorde mig næsten betænkelig ved, om lovforslaget skulle gå for langt i retning af at skaffe frihed for sparekasserne. For når vi har et tilsyn med sparekasserne, må meningen med det dog være, at der skal være visse begrænsninger i sparekassernes frihed. Jeg tror imidlertid, at de forslag, her er stillet, nok stiller sparekasserne noget friere end før i visse henseender, men på den anden side også er af en sådan art, at de ikke kan siges på nogen måde at ville skabe usikkerhed for sparerne, og det sidste må dog være det vigtigste og den eneste